

Den gældende dyreværnslov indeholder ikke bestemmelser, der særligt regulerer kattenes forhold, og der findes ikke - således som det er tilfældet med hundene - en særlig lov om katte. Den manglende regulering af kattenes forhold skyldes formentlig, at man har fundet det stridende mod kattens natur som et meget selvstændigt dyr at opstille specifikke regler for dens pasning m.v. Dyreværnslovens almindelige bestemmelser om behandlingen af dyr finder dog anvendelse på katte. Endvidere er der i bekendtgørelse nr. 384 af 17. juli 1984, der er udstedt i medfør af dyreværnslovens § 16, fastsat regler om indfangning og aflivning af herreløse katte. Efter bekendtgørelsen må indfangning med henblik på aflivning normalt kun finde sted efter anmodning fra kommunen og kun foretages af en praktiserende dyrlæge eller af personer, som denne har instrueret eller fører tilsyn med. Det er således en kommunal opgave at tage stilling til, om man i den enkelte kommune ønsker at gribe ind over for herreløse katte, der er til ulempe, ved at lade dem aflive. Reglerne er begrundet i et ønske om at skabe en øget grad af sikkerhed for, at kattene ved indfangning og aflivning bliver behandlet på en dyreværns-mæssig forsvarlig måde.

Der findes også regler med betydning for kattene i anden lovgivning. Efter § 11 i lov om jagt og vildtforvaltning - jagtloven - (lovbekendtgørelse nr. 801 af 11. december 1987) må omstrejfende katte således nedskydes, hvis de befinder sig mere end 150 m fra anden mands hus, og efter § 14, stk. 1, i mark- og vejfredsloven (lovbekendtgørelse nr. 818 af 11. december 1987) kan enhver fjerne blandt andet omstrejfende katte fra sin grund på »hensigtsmæssig måde«. Den sidstnævnte bestemmelse indebærer, at grundejeren undertiden er berettiget til at dræbe katte på sin grund.

Jagtloven hører under Miljøministeriet. Mark- og vejfredsloven hører under Landbrugsministeriet.

Dyreværnsudvalget har i sine overvejelser om kattenes forhold, se betænkning nr. 1154/1988 side 38-43 og 93-94, koncentreret sig om problemet med de mange herreløse katte navnlig i byerne og i sommerhusområderne og har i den forbindelse overvejet de 2 nævnte bestemmelser i jagtloven og mark- og vejfredsloven.

Der er i udvalget enighed om, at det store antal herreløse (vilde) katte udgør et betydeligt dyreværns-mæssigt problem. Der er ikke foretaget optællinger af disse katte, men udvalget skønner antallet til omkring 500.000.

Dyreværnsorganisationernes 3 repræsentanter i udvalget ønsker, at det pålægges kommunerne som en pligt at stå for indfangning og aflivning af herreløse katte. Flere, navnlig større kommuner har allerede på baggrund af den gældende bekendtgørelse etable-

ret forskellige indfangningsordninger, men dyreværnsorganisationerne ønsker ordningen gjort landsdækkende som en pligt for kommunerne.

Udvalgets øvrige medlemmer afviser dette forslag, idet man er betænkelig ved at pålægge kommunerne yderligere byrder i form af en obligatorisk indfangningsordning i en situation, hvor der i øvrigt stilles krav om offentlige besparelser.

Dyreværnsrepræsentanterne stiller endvidere forslag om, at alle katte, eventuelt alene katte i bymæssigt bebyggede områder og i sommerhusområder, skal øretatoveres, og at tatoeringen skal indføres i et centralt register. Herved sikres det, at bortløbne kattes ejere kan identificeres, og man opnår et værn imod, at indfangne huskatte aflives som herreløse. I forbindelse med øretatoveringen bør kattens ejer opfordres til at lade katten kastrere/sterilisere, således at antallet af uønskede killinger nedsættes. Forslaget fra dyreværnsorganisationerne om øretatovering og registrering får tilslutning fra landbrugsorganisationernes og dyrlægeforeningens repræsentanter, således at det støttes af et flertal i udvalget.

Et mindretal i udvalget afviser forslaget om obligatorisk øretatovering og registrering som en væsentlig bureaukratisering af området med en betydelig og kostelig administration til følge. Ordningen ville efter mindretallets opfattelse samtidig være udtryk for et markant brud på den hidtidige retstilstand, hvorefter man kan holde kat uden indblanding fra offentlige myndigheder.

Dyreværnsrepræsentanterne foreslår jagtlovens § 11 om adgang for den jagtberettigede til at skyde katte mere end 150 m fra beboelse ophævet, idet det anbeføres, at jægerne må henvises til i stedet at benytte den (foreslåede) obligatoriske ordning med indfangning ved godkendt kattefænger, da det ikke er muligt for nedskydningen at se, om en kat er øretatoveret eller diegivende.

Dyreværnsorganisationerne foreslår desuden, at mark- og vejfredslovens § 14 om grundejerens adgang til at aflive katte, der træffes på hans grund, ophæves, mod at der indsættes en ny bestemmelse om, at der kan meddeles en katteejer pålæg om, at hans kat ikke må færdes på en bestemt ejendom, og således at overtrædelse af dette pålæg under visse betingelser kan straffes med bøde.

Udvalgets øvrige 8 medlemmer kan ikke støtte forslaget om at ophæve reglerne i jagtlovens § 11 og mark- og vejfredslovens § 14. 4 af disse medlemmer peger på, at de problemer, der eksisterer med katte, i væsentlig grad ville kunne imødegås ved, at jagtloven og mark- og vejfredsloven ændres, således at man ikke må aflive katte, der bærer halsbånd. De 4 andre medlemmer af flertallet finder ligesom dyreværnsor-